

23. fejezet - Bájitalfőzés

Harry feltűnő érdeklődése a bájitalok és gyógyszerek iránt senkinek nem tűnt fel, ugyanis az egész iskola napok óta a Végzősök Báljának lázában égett. Bár még három hét volt hátra a nevezetes napig, a lányok máris szinte kizárólag azzal voltak elfoglalva, hogy kivel mennek a bálba, illetve mit fognak felvenni. Még Ron is állandóan a külsejével foglalkozott, és újabbnál újabb hajviseleteket próbált ki, hála McGalagony tanóráinak, és Neville türelmének, aki szívesen gyakorolt rajta. Harry ezzel szemben mindössze annyit tett, hogy ellenőrizte, jó-e még rá a tavalyi dísztalárja.

Csütörtökön, Sealy takarítási napján, ismét a manóval tartottak Piton lakosztályába.

Hermione vezetésével ezúttal sikerült átnézniük a sötét varázslatokkal kapcsolatos könyvek egy részét, és szörnyülködve tapasztalták, hogy Voldemort milyen mélyen beleásta magát a fekete mágia tanaiba. Ezen kívül elsősorban a horcruxok védelmére használható varázslatok ellenszereit kutatták. Megpróbálták megfejteni a Sötét Nagyúr észjárását, hogy rájöjjenek, vajon milyen módszereket használhatott. Abból kiindulva, amivel Harry és Dumbledore professzor a tengerparti barlangban találkoztak, sejtették, hogy legjobb, ha mindenre felkészülnek.

Harrynek sikerült egy rövid ideig feltűnés nélkül a bájitalokkal foglalkozó kötetek között is keresgélnie, és talált is egy kifejezetten bestiák harapásaira és kígyómarásokra gyógyírt kínáló művet. Ezt a kötetet feltűnés nélkül magához vette, mielőtt elhagyták a helyiséget.

Még aznap éjjel nekiállt az igencsak régi, vaskos könyv áttanulmányozásának. Rengeteg érdekes információ szerepelt benne a mérges harapású hullőféléről, sőt, a kötet még a baziliskusz végzetes harapását is megemlítette. Harry minden szóba jöhető receptet lemásolt. Ahogy elmélyedt a témában, egyre kevésbé értette, miért szenvedtek annak idején Mr. Weasley sérülésével annyit a gyógyítók. Ez a könyv ugyanis kínált rá megoldást, bár egy igencsak összetett bájital formájában, amelyhez különösen nehezen beszerezhető alkotóelemekre is szükség volt. Talán az utóbbi száz évben annyira megcsappantak a mérges gyíkok, hogy velük együtt a receptek is feledésbe merültek, ezért nem alkalmazták őket a Szent Mungóban...

A pénteki bájitaltan órán egy eléggé labilis főzetet kellett elkészíteniük. Harrynek sikerült ismét tökéletes munkát produkálnia, ám több diák szerencsétlenül szerteszt fröcskölte az üstből vulkánként kitörő lila folyadékot. Kapott az alkalmon, és nem törődve barátaik megdöbbenésével, valamint azzal, hogy a többiek esetleg strébernek tartják, óra után felajánlotta a segítségét a takarításban. Horatius Lumpsluck örömmel el is fogadta, és örült, hogy amíg a ragadós és bugyborékoló anyagot eltűntették a tárgyról, eláraszthatja Harryt anekdotáival. Ódákat zengett Lily Evans tehetségéről, és annyira belemerült a mesélésbe, hogy fel sem tűnt neki, amint Harry magához vesz néhány ritka hozzávalót a szertár polcairól.

Pénteken este már mindent összekészített. Feneketlen tarisznyájába bepakolta szokásos felszerelésén kívül a megszerzett hozzávalókat, a kígyómarásokra való recepteket, az üstjét, a mérlegét és minden egyéb bájitaltan felszerelését. Még a Félvér Herceg könyveit is. Remélte, hogy barátaik elfogadják majd a magyarázatát, és nem kell hazudnia nekik. Már előző este távozási engedélyt kért az igazgatónőtől, így ez nem volt akadály.

Csak a barátaik voltak hátra. Egyelőre azonban semmi ötlet nem jutott az eszébe arra nézve, mit mondjon. Nem szívesen hazudott nekik, de Aberforth-nak tett ígéretét sem szeghette meg. A vacsoránál végre rászánta magát, hogy eléjük tárjon valami féligazságot, amikor Hagrid lépett melléjük. Arca ragyogott a lelkesedéstől.

- Szia Hagrid! Mi történt?

- Képzeljétek, Charlie tegnap bejutott a sárkányok barlangjába. Már kikelt a kicsike. Nagyon szép, erős kölyök, talán két-három napos lehet.

- Hogy tudott oda bemenni? Nem védik a szülők a fészket? - kérdezte ámultan Ron.

- Dehogynem. Charlie bátyátok azonban ravaszul kifogott rajtuk. Kihasználta, hogy a mennydörgőknek különösen érzékeny a szaglásuk. Az ikrektől vásárolt néhány görénybűz bombát, és azokkal csalta ki őket, amíg besurrant egy... khm... közös ismerősünk láthatatlanná tévő köpenye alatt.

- Hogyhogy nem jött elmesélni? Megsérült? - kérdezte aggódva Ginny.

- Á, dehogy! - A félóriás láthatóan zavarba jött. Körülnézett, majd halkabban folytatta. - Megígértem, hogy nem említem senkinek, de nektek... Szóval tudjátok azok a bombák kétszer sülnek el. Ezt azonban nem kötötték szegény fiú orrára az ikrek... Most azt várja, hogy elmúljon a hatásuk. Addig nálam lakik, mert nem akar bejönni a kastélyba. Már mindent megpróbált, de nem lehet lemosni. Nagyon makacs a szaga.

Mindannyian rázkódtak a visszafojtott nevetéstől.

- Holnap lejöhetnek meglátogatni, hogy ne érezze magát annyira rosszul.

- Hát persze - bólintott vigyorogva Ron. - Semmi pénzért nem hagynánk ki!

Hagrid nemsokára elköszönt, és Ginny is csatlakozott Lunához, hogy tanácsokat adjon neki leendő báli ruhájához. Itt volt az alkalom, hogy Harry végre kinyögje a mondandóját.

- Sajnos nem mehetek veletek holnap.

- Hova mész? - kapta fel a fejét Ron.

- Mikor akartad elmondani? - Hermione szeme villámokat szórt, Harry azonban összeszedte magát és folytatta.

- Aberforth megkért, hogy segítsek neki megfőzni néhány bájitalt. Már engedélyt kértem az igazgatónőtől.

- Hát ezért bújtad egész héten a könyveket! - világosodott meg Ron a kijelentés hallatán.

- Mondhattad volna, Harry. Szívesen segítettem volna. Ha akarsz mi is elkísérünk.

Ron már éppen tiltakozni akart, mert örült, hogy megszabadult a bájitaltantól, de a lány még időben oldalba lökte, belé fojtva a szót. Harryt szégyenérzet töltötte el, amiért tovább füllent, de érezte, hogy a nehezén már túl van.

- Köszönöm, de boldogulok egyedül is. Úgyis eléggé magának való az öreg, jobb lesz, ha egyedül megyek.

- Talán, ha kettesben vagytok, kicsit jobban megnyílik, és mesél még a szüleidről - biztatta Hermione.

- Igen. Lehet. - Harry igyekezett a tényrján maradt ételre összpontosítani, hogy el ne árulja magát. Most még rosszabbul érezte magát a helyzettől. - Vigyázok magamra, akárcsak a múltkor - tette hozzá, sejtve, hogy ez lesz a következő menüpont.

- Mikor indulsz?

- Korán reggel akartam, hogy több időt tölthessek ott.

- Mi lenne, ha mégis inkább később mennél, és reggeli után elkísérnél minket Hagridhoz? Akkor csak beköszönnél, aztán kimenthetnéd magad nála - javasolta Ron. - Biztosan örülne neki.

- Jó ötlet - mosolyodott el végre Harry, megkönnyebbülve.

***

Szombat reggel Ginnyvel négyesben reggeliztek, majd elindultak a vadórlak felé. Hideg, fagyos idő volt, de mivel nem fújt a szél, jókedvűen beszélgetve ballagtak a kunyhóig. Az ajtóban futólag összetalálkoztak az éppen távozóban lévő Billel és Fleurrel. Harry üdvözölte Hagridot és Charlie-t, akivel csak az ajtóból váltott néhány szót. Nagyon örült, hogy nem kellett beljebb mennie, a többiek ugyanis furcsa fintorokat vágva araszolta be a helyiségbe. Miután elkészönt, a birtok kapuja felé vette az irányt.

***

Nem telt sok időbe, amíg Harry Aberforth háza elé ért. Ezúttal is magán viselte apja köpenyét, ezért nagyon meglepődött, hogy még mielőtt kopogtatott volna, a férfi kilépett az ajtón.

- Itt vagy?

- Igen.

- Add a kezed!

Karjánál fogva behúzta a láthatatlan alakot a házába. Miután üdvözölte, Harry nyomban faggatni kezdte.

- Ezt hogy csinálta? Honnan tudta, hogy éppen itt állok?

- Gondolkozz csak! Először is, tudtam, hogy jönni fogsz és vártalak, hiszen megbeszéltük. - Magyarázat közben bevezette a fiút a rögtönzött bájitallaborrá alakított konyhába. - Másodszer pedig, a házam és a szüleid háza köré is riasztó bűbajt húztam, ami jelzi, ha közeledik valaki.

Harry kipakolta tarisznyájából saját bájital főző felszerelését. A varázsló elismerően nézte, hogy a kis táskaféléből miként kerül elő az üst, a mérleg, egy csomó üvegse, néhány könyv és pergamen.

- Még nem is mondta, uram. Ugye túlélte a krízist?

- Kész csoda, de még él - bólintott Aberforth. - Alig van magánál, legtöbbször ájult, vagy alszik. Az állandó vérvesztés a legnagyobb probléma, folyton felszakadnak a harapás okozta sebek.

- Találtam valamit Piton egyik könyvében, ami talán segíthet, de sajnos nem minden összetevőt tudtam megszerezni hozzá. Ha nem vesszük el a Szent Mungóba, akkor ez az egyetlen esélyünk.

- Éppen elkészült az újabb adag vérpótló-elixír. Már kezdek belejönni. Menjünk le, be kell adnom a következő adagot, aztán megnézzük azt a receptet.

Aberforth egy pálcintéssel kinyitotta a titkos ajtót, és Spotty kíséretében lementek a sebesülthöz. A volt bájitaltantanár félmeztelenül feküdt a friss vérfoltokkal tarkított ágyon. Továbbra is siralmas állapotban volt. Zöldesszürkére sápadt bőre láttán, Harry azt hitte nem is él már. Csak láztól felületes légzése jelezte, hogy még ezen a világon van. Most, hogy nem volt sártól, koromtól és alvadttól mocsos, és könnyebb sebei - a vágások, törések, és zúzódások -, már begyógyultak, láthatóvá vált a testén számtalan régebbi heg és forradás.

A halálfalo élet nem lehetett leányálmom - gondolta Harry, azután felrémlt előtte a merengőben látott ifjú Piton, amit rettegve kuporog a sarokban.

- Mondott valamit, amikor magához tért? A támadásról?

- Csak félig éber állapotban tudtam kihúzni belőle pár szót. Arra utalt, hogy elárulta valaki, akit a bizalmába avatott. Ez uszította rá Voldemort haragját.

Amíg Aberforth kicserélte végtagjain az átázott kötéseket, és megitta vele a vérpótló és lázcsillapító főzeteket, Harry a gondolataiba mélyedt.

Hát igen! Elárulták, akárcsak ő az igazgató! - Amikor rádöbbsent, hogy elégtételt érez, amiért Piton így pórul járt, viszolygás fogta el, és elszégyellte magát. Hiszen megfogadta a múltkor, hogy segít neki felépülni, hogy aztán kiszedje belőle a titkait bármi áron. Az életéért küzdő, önkívületben lévő férfira tekintett, és csak most figyelte fel a kneazelre, aki folyamatosan dorombolva, a beteg oldalához gömbölyödve kucorgott. Végül sikerült háttérbe szorítania gyűlöletét, és az átadta helyét a kíváncsiságnak. Ebben az állapotban Piton valahogy nem tűnt rosszindulatúnak és félelmetesnek. Inkább valami megfoghatatlan titokzatosság és zárkózottság áradt belőle.

- Hogyhogy Spotty ennyire kedveli őt? Már régebben is találkoztak?

- Egy kneazel bizalmát nem könnyű elnyerni, hiszen megérzi az emberek rossz szándékát. Ha azonban sikerül, hűséges barát lesz. Ők ketten már régen ismerik egymást. Perselus sokszor jár ide a faluba. Elérte, hogy őt bizza meg

Voldemort a ház rendszeres ellenőrzésével, így nem jártak erre más halálfalók, ő azonban feltűnés nélkül jöhetett bármikor.

- Tehát, akkor ő járt a házban? Persze, hiszen rajta van a jel! - csapott a homlokára Harry.

- Igen. Ő tette rá a házra a védelmet, Voldemort parancsa szerint. - A férfi időközben elkészült a beteg ellátásával, és most merengve nézett maga elé. - Egyszer felajánlotta, hogy bevisz magával, de nem fogadtam el. Elég volt egyszer átélni azt az éjszakát.

Felkászálódott, és a lépcső felé intett.

- Menjünk fel, és nézzük meg azt a receptet.

***

A konyhába visszatérve, Harry elővette az elátkozott kígyó marta sebeket záró bájital másolatát. A varázsló figyelmesen átolvasta.

- Ez valóban a bájital készítés magasiskolája. Nem hiszem, hogy menni fog. Ha Perselus magánál lenne, neki biztosan gyerekjáték lenne elkészíteni...

- A probléma valójában nem néhány tiltott összetevő, vagy a pontos mennyiségek adagolása, hanem az időzítés fontossága. - Harry maga elé húzta a pergament. - Pontosán délben kell elkezdni, és az ezt követő első hét kerek órában kell beletenni a következő hét összetevőt. Ezután egy héten át minden nap, mindig pontosan délben kell hozzáadni sorban a többi. Ezen kívül a keverések száma és iránya is minden alkalommal ellentétes, és egysel több lesz.

- Úgy látszik, tényleg ragadt rád valami abban az iskolában - morogta elismerően a varázsló.

Harry úgy érezte, magyarázattal kell szolgálnia, nem akarta érdemtelenül bezsebelni a dicséretet.

- A legtöbb dolgot nem az órán tanultam. Véletlenül hozzájutottam Píton régi tankönyveihez, amik tele vannak az ő megjegyzéseivel. Nem az én érdemem.

- Tévedsz, fiam. Minden, amit ebből megtanultál, már a tiéd is. Ha pedig arra használod, hogy segíts vele valakinek, akkor sokszorosan is így van. Honnan szerzünk azonban akromantula mérget, és sárkánytojás héjat?

- Az akromantula mérget már meg is szereztem, itt van ebben az üvegcsében. A sárkánytojás héjat pedig remélem jövő szombaton elhozom. Szerencsére azt legutolsónak kell beletenni. Van valaki, aki tud segíteni, hogy hozzájussak.

Nekiláttak hát a munkának. Harry még soha életében nem igyekezett ennyire pontosan követni a recept utasításait. Minden egyes lépést pontosan lejegyzett, hogy ha elrontaná a főzetet, követni tudja mit csinált másképpen.

Ha jól sikerül, el kell juttatni a Szent Mungóba a receptet, hogy másokat is meggyógyíthassanak vele - gondolta a hozzávalók aprítása közben. Szokatlan érzés volt, hogy a házigazda végig a keze alá dolgozott, és a tüzet felügyelte. Némán munkálkodtak, csak az üvegesék koccanása, a tűz pattogása és Spotty dorombolása törte meg a csendet.

Mire az első hét összetevő az üstbe került, már éppen vacsoraidő volt. Harry sietve összepakolta, amire már nem lesz szükség, és elköszönt. Most is a szavát vették, hogy vacsorára visszatér.

- A legfontosabb, hogy kövesse a könyv utasításait, és a jegyzeteimet. A nehezen már túl vagyunk. Szombaton elhozom az utolsó hozzávalót, délben hozzáadjuk, és éjfélre készen lesz. Majd eltávozást kérek éjszakára is.

- Rendben lesz, ne aggódj. - Aberforth az ajtóig kísérte, és mielőtt kiléptek még egyszer hozzá fordult. - Már látom, hogy a vér valóban nem vált vízzé. Anyád boldog lenne, ha ezt látná, hiszen ő a gyógyításra akarta feltenni az életét.

Harrynek elszorult a torka, csak bölintott, és kilépett a hideg téli éjszakába.

***

Javában zajlott a vacsora a Nagyteremben, amikor Harry belépett. Barátai már nagyon aggódtak érte, és Minerva McGalagony is szigorú szemekkel fixírozta a tanárok asztalától. Harry nyomban faggatni kezdte társait, a vadórlakban történekről, hogy elterelje magáról a figyelmet. A többiek lelkesen ecsetelték a vidáman eltöltött napot, bár azt ők is elismerték, hogy kilépni Hagrid házából a friss levegőre, majdnem ugyan akkora élmény volt, mit az egész napos robbantós snapszli parti.